

Becsomagolt bolsevizmus

2019 január 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az operettellenzéket követheti a semmit?! vissza nem riadó Kun Béla-utódok hálózata.

Az utóbbi hetek tüntetései két teljesen eltérő olvasatot kaptak a kormánypárti és az ellenzéki médiában, illetve a különböző szavazótáborokban. Míg az ellenzéki sajtó a néhány ezer kétségtelenül felhergelt és mindenre elszánt tüntető hatalmas tömegnek, kormánybuktató erőnek igyekezett ábrázolni, a végletekig felerősítve azt a képet, hogy itt valami nagyon komoly dolog történik, addig a kormány szimpatizánsai elsősorban a gúnyra, a groteskszűre, a mémek gyártására, a neveltségessé tételre mentek rá, általában sikerrel. Szokás szerint két párhuzamos valóságot láthattunk, ám most, s talán meglepő lesz az állításom, de mégis, szokatlan módon a maga módján mindkettő igaz.

Nem vitás, az egész decemberi balhéorozatot egy pillanat alatt helyrerakta az a rövid videó, amit több mint három és fél milliószor néztek meg a Facebookon; ahol Bangóné Borbély Ildikó kitalálja és megszervezi a földre lefekvés akciót (mert az „ku...a erő képe lenne”), de elötte szól, hogy kapcsolják ki a kamerát. Majd pedig láthatjuk, ahogy meg is teszik: ott fekszenek a földön, tarkóra kulcsolt kezekkel, látványos rémületben. A bibi csak az, hogy elfelejtették kikapcsolni a kamerát. Így egy ország bizonyosodhatott meg róla, hogy jól kitalált málhá volt az egész, rádöbbenve mindenkit (ha esetleg korábban bárkinek kételyei lettek volna), hogy kamu volt az összes többi performansz is.

Fordítsuk kicsit komolyra a szót, bár ezeket az önmaguk paródiájába átment jeleneteket és szereplőket látva kétségtelenül nem könnyű. Fordítsuk komolyra, mert nekik komoly céljaik, terveik voltak mindezzel. Azt a narratívát igyekeztek ugyanis felépíteni, hogy itt egy embertelen, túlkapásokról sem visszariadó, bizonyára a tömegbe lövetésre készülő – a taxisbloká idején ugyanezt terjesztették, internet híján akkor még csak suttogó propagandával – hatalommal állnak szemben; űk, az igazság mártírhalálra is kész bajnokai. Sőt, kifejezetten fontos volt, hogy mindenképp mártírként dicsőüljenek meg követők, szavazók elötte.

Nem vitás, hogy van néhány ezer ember, akiknél ez be is jön. Azoknál, akik ha piros hó esik, akkor is gyöölök „a Zorbánt”; és ha fehér hó esik, nekik az is piros. Vagyis: semmilyen módon nem lehet űket kiközösíteni sem a kreált valóságukból, sem a zsigeri gyöölöbű, ami bennük van. űk eddig is totálisan elkötelezett ellenzéki szavazók voltak. Kicsit szétesve ugyan, de egy dologban, az Orbán-fóbiában egyetértve. Való igaz, hogy a decemberi események jelentősen összekovácsolták az ellenzéket. Olyannyira, hogy látványos vérszerződéssel indították az évet: a Parlament lépcsűjén a teljes ellenzék felvonult, demonstrálva, hogy a választási eredményekkel mit sem törőde nem hagyják abba az erőszakos utcai megmozdulásokat. Csak azt nem mérik fel, hogy ezek az akciók kizárólag a legelkötelezettebb, legelvakultabb, SZDSZ-esen gondolkodó, végtelenül radikális szavazóknak szimpatikusak. Ez tíz, nagyon szélesen (a még megmaradt jobbikosokra is kiterjesztve) is csak húsz százalék. Mindenki mást rendkívűli módon taszít.

Az agresszió, a balhé, a törés-zűzás miatt is. De van még egy fontos szempont. A hattyú halála típusú nagyjeleneteket előadó parlamenti képviselők, túl azon, hogy tálcán kínálják magukat az űket neveltségessé tevő mémeknek, hosszú távon is óriási öngöltűttek.

És akkor most tényleg fordítsuk komolyra! Nézzük meg a közelműlt történelmében azokat az eseteket, amikor politikusok iránt valamilyen módon sajnálatot, szánalmat éreztünk (vagy kellett volna éreznünk). A 2006-os zavargások idején Révész Máriusz szó szerint véresre verték a rohamrendűrök (vagy legalábbis az annak öltözött valakik), valóban eltört a lapockája, nagy felháborodást keltve. De lett-e belűle hűs, tudott-e személyes politikai tűkét kovácsolni ebbűl? Kevésbé. Saját politikai táborában, a vele emberileg szimpatizáló jobboldalon kapott rengeteg együttérzést, de a hadi sérűlést szenvedett katonának kijáró általános respekt elmaradt.

Ez egyedűl Horn Gyulának sikerűlt az autóbalesete után. Igaz, hogy jelentek meg róla sajnálatot keltű kórházi fotók is, de nagyon kevés. Az interneten mindössze egyet találunk, de már azon is egy rádiótelefonon beszél, láthatóan a gyógyulás útján van. Ezt követűen a lehetű leggyorsabban megjelent a nyilvánosság elötte (vaskoronával a fején), és brezsnyevi dörgedelemmel nyilatkozta, hogy „A nyakunkat el tudják törni, de a gerincűnket nem”. A maga nemében zseniális; Horn Gyula ugyanis lehet, hogy egy kommunista pufajkás és egy szeszűkázán, de mégiscsak profi politikus volt. Egy pillanatig sem mutatta magát szerencsűtlen áldozatként, hanem kemény legényként, aki azonnal feláll és felveszi a harcot.

És menjűnk még pár évet vissza az idűben, Antall József elhíresűlt pizsamás interjújáig! Az akkor már nyilvánvalóan nagybeteg miniszterelnök valószínűleg maga is tisztában volt súlyos állapotával. Ezért is vállalhatta be, hogy gyenge, sajnálatra méltó, teljesen emberi legyen ország-világ elötte. Mert már kevésbé volt tétje. Viszont mindenképp el szeretne volna még egyszer utoljára mondani az igazságot, és itt hagyni nekűnk valamit mindabból, ami az ű fejében és lelkében benne volt. Meggyűzűdés – és nűvére unokájaként bűven volt annyira személyes,

bens?séges a viszonyunk, hogy ezt elég megalapozottan merjem állítani –, hogy ha betegségét még legy?zhet?nek vélte volna, ha hitt volna a gyógyulásban és a politikai visszatérésében, akkor bármennyire is nehezebbre esett, elegánsnak, er?snek mutatkozott volna ebben az interjúban, és öltönyt vett volna fel.

Az emberek nemcsak a filmekben szeretik a legy?zhetetlen szuperh?söket, hanem a valóságban, a politikában is az er?s, potens vezet?kkel azonosulnak. Fontos a szóhasználat: azonosulnak. Mert követni, szavazni kell rá; nem szimpatizálni akarnak vele, nem ebédre akarják meghívni, és pláne nem jódozni a sebeiket vagy forró teát f?zni nekik megfázás ellen. Ha nem is szuperh?snek, de nagynak és rettenthetetlennek akarják látni. Nem vinnyogó, nyafogó, de még csak nem is szótlanul t?r?, szánalomra méltó figurákat szeretnének látni a parlamentben, a nemzetközi tárgyalásokon, az ország élén.

Nyilván az elkötelezett hívek csoportja, illetve a budapesti egyetemistáknak az a része, amely sem a túlságosan kemény helyzetekhez, sem a munkához nem szokott hozzá, a Facebookon elsírja magát a hatalmasat zakózó Kunhalmi Ágnes láttán vagy együttérez a krokodilkönnyeket hullató Vadai Ágnessel.

De tényleg, mit gondolnak ezek? Szerintük mit fog ehhez szólni Józsi bácsi a traktoron? Vagy Béla, a melós, aki párszor már ütött a saját ujjára is kalapáccsal? Vagy akár a mérnök, aki rengeteget melózik éjszakába nyúlóan, családot tart el, és azt látja, hogy ezek meg ott bohóckodnak? Vagy bárki, akinek húzták már ki fogát, tört már el a lába életében, és tudja, mi valójában a fájdalom? Sorolhatnám. Bárki, aki dolgozik, él, gondolkozik, van egy csöpp józan esze, vajon mit gondol ezeket a pojácákat, anyámasszony katonáit látván? Rájuk bízna az országot? És közvetve a saját életét? Nyilvánvalóan nem.

Látszólag megnyugodhatunk tehát: a bohócellenzék legújabb akciósorozata, illetve a körülbelül tízezer (ez a valós, reális szám) anarchista-széls?baloldali tüntet? ?rjögése ismét kudarcba, paródiába fulladt, és kontraproduktív volt. Elsüthetünk róluk pár jó poént, mindenféle vicceket kedvenc politikai-közéleti tévém?sorainkban, cikkeinkben. Ám mégsem nyugodhatunk meg.

Mert van egy kevésbé látványos, de nem elhanyagolható jelenség, aminek a lehetséges következményeit nem szabad alábecsülnünk, elbagatellizálnunk. És itt van a kevésbé nyilvánvaló, de nagyon is létező „másik” valóság. Miközben ugyanis a frontvonalban szerepl? politikusok, a jelenlegi ellenzék arcai, a kicsit is rázósabb helyzetekben nagy pofával csak a mentelmi jogukat lobogtatni képes politikusok valóban komolyan vehetetlen figurák, hisztériás bohócok, nyápic kis nebánsvirágok – beleértve a rend?rökre látványosan füstbombát dobáló Fekete-Gy?r Andrást és jól megfizetett társait is –, addig részben a tömegben is ott vannak, de az online felületeken is elengedik magukat, gátlástalanul fenyeget?znek a szélesebb tömegek számára egyel?re még kevésbé ismert arcok.

A Nemes Balázsok, a Czutor Zoltánok, a B?tös Botondok, a Perjés Zoltánok, a Zimon Andrások és társaik. Ezek némelyike már nem annyira anyámasszony katonája, mint Kunhalmi, Vadai, Tordai Bence, Hadrázy Ákos és a többiek. Ezek tényleg képesek ütni, verni, dobálni, vagy ha fizikailag nekik maguknak nincs is megfelelő testi adottságuk, de a hatalom birtokában szemrebbenés nélkül akasztanának.

Egyes médiafelületeken még dobálják gyönyör? szövegeiket, eljuttassák a higgadt, bülbülszavú szentet (némelyiküknek van képe bibliaoktatónak nevezni magát), de valójában igazi Lenin-fiúk ?k. Van köztük kifejezetten közveszélyes, gyakorló elmebeteg, olyan, aki alig várja, hogy lámpavasra húzza gy?lölete alanyait, és van, aki csak gátlástalan, jól megfizetett hazudozó és lázító; a jöv?re nézve azonban mindegyikük veszélyes. Egyre szervezettebben, a nemzetközi hivatásos tüntet?k, az Antifán és Saul Alinskyn szocializálódott cs?cselékek módszereit egyre jobban megtanulva és átvéve, az Open Society és egyéb globalista szervezetek által egyre jobban kiképezve (és finanszírozva!) végzik mind lázító-destabilizáló, mind pedig a fizikai er?szakban megnyilvánuló tevékenységüket.

A szemünk el?tt nevetségessé váló operettellenzék után tehát jönnek, vagy legalábbis ha nem vigyázunk, jöhetnek az igazi bolsevik, semmit?! vissza nem riadó Kun Béla-utódok. Ezt pedig nem szabad elbohóckodnunk sem az interneten és a cikkeken, sem a Keménymagban vagy a Szabadfogásban.

Jeszenszky Zsolt

A szerző a Karc FM szerkesztő-műsorvezetője

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
